

KASSI

MARLA LEKA

MARLA LEKA

KASSI

KANSIKUVA:

TUULA LEPPÄNEN

2015

© 2015 Marla Leka

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-318-402-2

Johdanto

Lyhyesti v. 2007 ilmestyneen kirjan Tiara sisällöstä:

Kaija Kurttuselle ei elämä ollut aina hymyillyt. Yhteiselämä Mara-puolison kanssa oli toki alkanut romanttisesti täyttään rakkaudennälkäisimmänkin nuoren naisen haaveet. Kuuden ihanan lapsen ja Maran menetetyn työpaikan seurauksena kaikki kuitenkin oli muuttunut. Alkoholi vei miehen yhä kauemmaksi perheestään ja itsetunnostaan. Kaija joutui olosuhteiden pakosta hoitamaan elatuksen hankkimisen ja pitämään huolta lapsistaan ja puolisostaan, jota hän tiesi kaikesta huolimatta rakastavansa.

Muutos tuli yllättäen Kaijan joutuessa työpaikalla museosiivoojana rikosvyyhdin keskelle. Uhattuna oli koko hänen perheensä, mutta neuvokkuudellaan hän auttoi poliisikomisariota nappaamaan häikäilemättömät roistot ja avaamaan oman elämänsä aivan uudelle tasolle.

Ratkaisuun johtaneista tiedoista oli tarjolla kansainvälisissä mitoissa suuri palkkio, joka korjasi Kurttusen perheen rahaongelmat lopullisesti. Mara löysi tapahtumien keskellä oman identiteettinsä taitavana mekaanikkona ja taiteilijana. Kaijan looginen ajattelukyky huomioitiin myös työpaikalla ja hän sai ylennyksen museon johtoportaan.

Nyt tapaamme Kaijan uusissa kuvioissa!

KASSI

Viikoittaisesta sauvakävelylenkistä oli muodostunut Kaija Kurttusen sisarille, Raijalle ja Maijalle, erittäin tarpeellinen ja keventävä henkireikä. Tosin painonpudotus sisaruksilla ei ollut kovin tuloksellista, mutta sitäkin antoisampaa oli purkaa tuntoja, joita nuorimman sisaruksen Kaijan onnistuminen elämässä oli saanut aikaan. Vielä vähän aikaa sitten he olivat voineet katsoa olevansa paljon sisarensa yläpuolella, sillä voiko olla halveksittavampaa kuin se, että nainen uhraa elämänsä juopon miehen ja lapsilauman elättämiseen museosiivouksella ja vihannestukun pakkaajana.

Yllättäen kaikki oli muuttunut. Vaikka tapahtumasta oli kulunut yli vuosi, lehdet kirjoittivat yhä Kaijan rohkeudesta ja huomattavasta osuudesta kansainvälisestikin merkittävän rikoksen selvittämisessä. Hän ei myöskään enää ollut siivooja, sillä rullajanssin seurauksena hänestä tehtiin museon kiinteistöpäällikkö.

Kaiken lisäksi perhe oli päässyt palkkiorahoilla käsiksi suureen merenrantahuvilaan, jossa he nyt asuivat koko kaupungin ihaillessa henkeä haukkoen sen sisustusta. Jopa televisiouutisten reportteri Urpu Matikainen oli tehnyt upean loppukevennysjutun heidän auvoisesta elämästään tällä hetkellä. Kaija oli myös ollut television keskusteluohjelmassa yhdessä komisario Laitapuolen kanssa ottamassa kantaa siihen, mikä on yksilön vastuu rikollisuuden estämisessä.

Kaiken kukkuraksi Kaija näytti hoikalta ja kauniilta jopa televisiossa, vaikka yleensä väitettiin televisiokuvan tekevän päinvastaista.

”Nykyään maskeeraajat pystyvät tekemään ihmeitä”, totesi Raija myrkyllisesti.

Vanha juoppo Marakin oli muka tätä nykyä menestyvä liikemies ja vielä taiteilija, jolla oli niin hieno ateljee talon ylimmässä kerroksessa, että sitä piti esitellä koko maailmalle. Valehtelematta voi sanoa, että jos sanonta ”vihreä kateudesta” pitäisi paikkansa, tämä naiskaksikko ei olisi erottunut ympäröivästä luonnosta, sillä he olisivat olleet todella vihreitä.

Kumpikaan heistä ei ollut vuosiin tavannut Kaijaa henkilökohtaisesti. He olivat hävenneet sekä hänen nuhruista olemustaan että ylipäättään sitä alaluokkaista elämäntapaa, jota hän edusti. Puhelu silloin tällöin muodon vuoksi oli saanut riittää.

Nyt kun tilanne oli muuttunut, heidän kateutensa esti yhteydenpidon siitä huolimatta, että Kaija oli yrittänyt tavoittaa heitä jakaakseen ilonsa heidän kanssaan.

&

Maijalla ei kylläkään ollut mitään valittamista omassa elämässään. Hän oli naimisissa Anteron kanssa, joka oli konttoripäällikkönä samassa yrityksessä, jossa Maija työskenteli. Miehen ulkoinen olemus ei sinänsä vedonnut, mutta hyvä työ ja koulutus ja sen myötä taloudellinen varmuus

olivat asioita, joita Maija ei voinut vastustaa. Niin he sitten eräiden firman juhlien jälkeen päättivät avioitua.

Raijan asiat eivät olleet aivan yhtä hyvällä mallilla. Hänenkin avioliittonsa perustui työpaikkaromanssiin. Tapio oli toki johtavassa asemassa, mutta komeudellaan hän Raijan oli hurmannut. Tosin jo seurustelun alkupuolella Raija välillä huomasi olevansa älyllisesti vahvempi kuin Tapio, joka ei todellakaan ollut mikään ruudinkeksijä.

Siitä huolimatta Tapio Möttönen uskoi itseensä ja hetken innostuksesta päätti irtisanoutua tehtaasta ja perustaa oman saman alan yrityksen. Raija sanoi myös itsensä irti siirtyäkseen tulevan miehensä firmaan. Samoihin aikoihin he menivät naimisiin ja tekivät loisteliaan häämatkan maailman ympäri. Liiketoiminta ei sitten käynnistynytkään odotetusti ja lopulta Tapio löysi itsensä anomasta vanhaa työpaikkaansa takaisin. Toimitusjohtaja vain totesi kylmästi, ettei ollut tapana ottaa takaisin työntekijöitä, jotka olivat irtisanoutuneet.

Tätä nykyä Tapio makasi päivät pitkät kotona valittaen maailman pahuutta. Raija oli kurkkuaan myöten täynnä koko miestä ja yritti löytää itselleen sopivaa työtä, sillä häntäkään ei huolitettu takaisin tehtaaseen.

Tilanne näytti toivottomalta, sillä työvoimatoimisto oli toistaiseksi pystynyt tarjoamaan vain Kaijan vapaaksi jättämää museosiivousta. Sitä Raija ei todellakaan edes harkinnut! Etenkään, kun ilmoituksen mukaan häntä vielä haastattelisi Kaija Kurttunen, hänen sisarensa.

”Mieti, jos me kompastuttais täällä johonkin ruumiiseen ja sitten, simsalabim, meistäkin tulisi rikkaita ja kuuluisia. Ei siinä Kaijan kohdalla muuta tarvittu!” sanoi Raija katkerasti kääntyen sisarensa puoleen, joka ei enää ollutkaan hänen vierellään.

Maija ei ollut toiveen mukaisesti kompastunut ruumiiseen, vaan kiveen ja makasi mahallaan polulla eikä noussut ylös. Raija hätääntyi.

”Loukkasitko sinä?” hän kysyi.

”En loukannut. Jäin ihmettelemään, mikä tuolla kuusen alla oikein hämöttää. Ihan kuin siellä olisi vihreä kassi. Taidan ylettyä siihen. Odota vähän!”

Näkyviin ilmaantui todellakin vihreä kassi.

”Tämä on tosi painava. Mitä ihmettä siinä oikein mahtaa olla? Uskalletaanko katsoa?”

”Totta kai katsotaan!” tuhahti Raija kärsimättömästi.

”Miten niin, totta kai? Siellähän voi olla vaikka pommi ja kun avataan se, lennetään taivaan tuuliin. Etkö yhtään seuraa uutisia?” pauhasi Maija, mutta uteliaisuus voitti ja hän veti varovasti vetoketjua auki.

Naisten hämmästys oli sanoinkuvaamaton heidän nähdessä kassin sisällön! Ensimmäiseksi näköpiiriin tuli nipuittain sadan euron seteleitä. He avasivat vetoketjun kokonaan ja näkivät kassin olevan täynnä samanlaisia rahanippuja. Raija ei muistanut koskaan ennen nähneensä sadan euron seteliä

ja epäili hetken, että joku pilaili heidän kustannuksellaan ja oli piilottanut leikkirahoja. Maija kuitenkin tiesi rahojen ainakin näyttävän täysin aidoilta.

Toivuttuaan hämmennyksestä, vanha Raija astui taas esiin todeten:

”No niin! Kaija kompastui ruumiiseen ja rikastui, mutta me saimme rahaa. Hyvin menee! Kuka tässä ruumiita kaipaa?!”

”Emmehän me voi näitä rahoja pitää. Nämä täytyy viedä poliisille!” vastusteli Maija.

”Ei täydy! Ne on meidän! Me löysimme ne ja sillä sipuli! Laita äkkiä laukku kiinni ennen kuin joku tulee!” komensi Raija.

Samassa hän nappasi kassin Maijalta ja lähti kävelemään vauhdilla, niin ettei Maija ollut pysyä perässä.

&

Alfons istui mietteissään punaisessa Ladassa, joka oli pysäköitynä ulkoilualueen laitaan. Hänen sisällään velloi elähdyttävä jännitys. Hänen katseensa oli kiinnittynyt ratin päällä lepäävään piirrokseen, vaikka hän osasi jo ulkoa sen sisällön.

”Hiekkatien päätyttyä, polkua oikealle kuusikymmentä askelta” ja hän olisi kuusen kohdalla.

Innostuksen aalto tuntui jälleen hänen vatsansa seutuvilla. Tänään hänellä alkaisi uusi elämä!

Oli vielä valoisaa, vaikka Kurt oli nimenomaan sanonut, että hän menisi paikalle vasta pimeään aikaan. Tunnit olivat kuitenkin kuluneet niin hitaasti, että lopulta Alfons oli lähtenyt liikkeelle arvellen, että olisi paikalla vasta pimeän tullen. Oli kuitenkin vielä aivan valoisaa eikä hän voinut muuta kuin odottaa. Oletettavasti lähiseudun ihmiset käyttivät aluetta ulkoiluun, vaikka juuri tänään näytti melko hiljaiselta. Hetki sitten Alfons oli nähnyt parin sauva-kävelijän heiluttelevan sauvojaan tasatahtiin leukojensa kanssa. Näytti siltä, että molemmat naiset olivat puhuneet toisiaan kuuntelematta.

”Niin tyypillistä ja todella mahdollista!”

Alfons oli täysin kyllästynyt naisiin ja lujasti päättänyt käyttää edessään olevan uuden alun vapaana mokomista olennoista.

Yllättäen hän havahtui ajatuksistaan ja huomasi pimeyden laskeutuneen metsämaiseman ylle. Vihdoinkin olisi aika toimia! Hyräillen mielessään hän lähti kohti hänelle uskotua vastuuta. Hänen olisi tehnyt mieli laulaa ääneen, mutta tiesi, että olisi syytä olla todella hiljaa, jos aikoi onnistua. Tultuaan hiekkatien päähän, Alfons sytytti otsalamppunsa ja alkoi laskea askeleita kohti kuusta.

”Yksi... kaksi... kolmetoista... oli se Kurt reilu, kun oli valmis maksamaan tästä keikasta kaksikymmentätuhatta... kolmetoista...!”

Alfons huomasi seonneensa laskussa ja joutui palaamaan hiekkatielle. Otsalampusta huolimatta hän kompasteli juurakkoisella ja kivisellä polulla. Oli todella keskityttävä, ettei

VUONNA 2007 JULKAISTUN
ROMAANIN TIARA JATKO-OSA,
JOSSA TUTUIKSI TULLEIDEN IHMISTEN
LISÄKSI ESIINTYY TUKUTTAIN UUSIA
TUTTAVUUKSIA RIKOSVYÖHDIN
KESKELLÄ

9 789523 184022